

Presvetli cesar v Ljubljani.

(Po Hieingerjevi, v obliki národne pesni.)

Govoril učenec IV. razreda prve mestne deške ljudske šole pri slavnosti
o šeststoletnici v Ljubljani.

Lepa bela je Ljubljana,
Vsa je z drugo spremenjena,
Ni z ozidjem ograjena,
Ni še z vrati zatvorjena;
Na široko je prostrta.
In na vse strani odprta;
Množice se táre cesta,
K'tera koli gré do mesta;
Vrè iz vsakih ulic truma.
Trgi vsi so polni hruma.
Ali vojska je pridrla,
Ptuja sila kaj potrla?
Ni ne vojska sim pridrla,
Ptuja sila nič ni strla —
Pa vzprejema Krajna zvésta
V sredi velikega mesta
Svoj'ga svetlega vladarja
Franca Jožefa, cesarja.
Hoče tù za čas ostati
Blagovoljno se skazati.
V sredi svojih zvestih Kranjcev,
V sredikušenih Ljubljancev.

S Kranjci hoče godovati
Šeststoletje praznovati,
Kar je Krajna v zvezi živi
Srčno vdana njega hiši.
V tem raduje se Ljubljana,
Vsa je z drugo spremenjena:
Gozd posoja svoje mlaje,
Hrib in dol zelénje dáje.
Solnce jasno 'z néba sije,
Se zvečer nerado skrije.
Kaj, če solnce nam se vmakne?
Pa svetloba ž njim ne mrákne:
Lučic mnogo, mnogobrojnih
Se povsod po mestu vtrne,
Da svetloba se razgrne.
Ljud vesel se krog sprehaja
Kakor bil bi sredi raja;
Glasen krik se vmes vzdiguje,
Mesto celo napolnuje:
„Živi, svetli cesar, živi!
Živi, domovina, živi!“